

Arrest

nr. 67 178 van 23 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat I. TALPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, minderjarig te zijn en van het dorp Kharu, district Khenj (Gench), provincie Pansjir afkomstig te zijn. Uw ouders zijn ongeveer vier jaar geleden gescheiden. Uw vader is hertrouwd, toch zag u hem nog af en toe in het dorp. Ongeveer drie en een half jaar geleden overleed uw grootvader aan moederskant. Eén jaar later begon de neef van uw moeder, S.(...), problemen te maken over de gronden die uw moeder van haar vader had geërfd. Na de examens tijdens de maand mizan 1385 (Westerse kalender: september – oktober 2006) werd u door S.(...),

G. A.(...), H.(...) en M.(...) tegengehouden, geslagen en naar de kelder van de broer van S.(...) gebracht. B.(...), een buurvrouw, had dit zien gebeuren en is uw moeder gaan waarschuwen. Wanneer uw moeder naar de kelder kwam hielden ze op u te slaan. Op een bepaald moment zou uw moeder hebben besloten om de gronden op de berg Manjadar aan een zekere R.(...) te verkopen maar S.(...) had hiervan lucht gekregen en had R.(...) bedreigd om de gronden niet te kopen. De verkoop was dus niet doorgegaan. Negen maanden nadat u door S.(...) en diens kompanen was geslagen vergezelde u uw vriend Sa.(...) naar de berg Manjadar. Onderweg doken S.(...) en G. A.(...) op en liep u meteen weg. Ze riepen dat u moest stoppen maar u liep verder. Ze hebben op u geschoten maar u werd niet geraakt. Toen u verder de berg af liep blesseerde u uw voet, toch kon u verder naar huis lopen. U vertelde aan uw moeder wat er was gebeurd. Ze bracht u naar een dokter die uw voet verzorgde. Daarna ging u terug naar huis en pakte uw moeder enkele spullen. Die dag zijn uw moeder, uw broertje en u vertrokken naar uw tante Sh.(...) in Khayrkhana in Kabul. U bleef nog ongeveer één maand à anderhalve maand in Kabul. Toen zei uw moeder dat u beter het land zou verlaten. Op 16 april 2009 kwam u via Iran, Turkije en Italië in België aan. De volgende dag vroeg u hier asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een taskara voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Conventie van Genève is omdat uw problemen geen verband houden met één van de vervolgingsgronden van de Vluchtelingenconventie. De redenen waarom u niet in aanmerking komt voor de status van subsidiaire bescherming zijn dat u geen enkel concreet bewijs voorlegt van de feiten die de kern van uw asielrelaas vormen én dat uw verklaringen onvoldoende overtuigend zijn om op zich voldoende bewijs te vormen.

Uit uw verklaringen is gebleken dat S.(...), die overigens de neef van uw moeder is, u niet vervolgt omwille van uw politieke overtuiging, uw etnische origine, uw religie, uw nationaliteit of uw behoren tot een sociale groep. S.(...) is enkel uit op de gronden van uw moeder omdat hij ervan overtuigd was hier recht op te hebben omdat uw grootvader geen zonen had. Nadat u op de berg Manjadar S.(...) was tegengekomen bent u meteen weggelopen en bent u samen met uw broer en uw moeder dezelfde dag naar uw tante in Kabul gegaan. U bent ongeveer één à anderhalve maand in Kabul gebleven (CGVS, p. 9 - 10). Zes maanden na uw vertrek uit Afghanistan is uw moeder opnieuw naar het dorp verhuisd. Uit het contact dat u met uw moeder heeft is gebleken dat S.(...) haar sindsdien niet meer heeft lastig gevallen en dat uw moeder de gronden nog altijd in bezit heeft (CGVS, p. 13 - 14). Eerder had u verklaard dat S.(...) éénmaal naar uw tante in Kabul is gegaan en daar uw oom zou hebben bedreigd. Maar van dit incident weet u het fijne niet en het zou enkel bij bedreigingen zijn gebleven. Overigens verklaarde u expliciet, en zoals reeds werd opgemerkt, dat het bij deze ene keer zou zijn gebleven (CGVS, p. 8, 14).

Wel dient er in uw geval ook nagegaan te worden of er zwaarwegende gronden bestaan dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, nl. wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Met andere woorden, uw verklaringen worden bekeken in het licht van de criteria van de subsidiaire bescherming.

Uw verklaringen zijn weinig plausibel en nogal vaag. Zo heeft u vooreerst op geen enkel moment duidelijk gemaakt waarom S.(...) u zou lastig vallen terwijl uw moeder eigenaar is van de gronden in kwestie en ter staving hiervan over de nodige documenten beschikt (CGVS, p. 10).

Bovendien slaagde u er niet in om uw problemen duidelijk in de tijd te situeren. Eerst verklaarde u dat uw grootvader twee jaar geleden zou zijn gestorven (CGVS, p. 3). Even later verklaarde u dan dat uw grootvader drie en een half jaar geleden zou zijn gestorven en dat dit twee jaar voor uw vertrek zou geweest zijn (CGVS, p. 6). Wanneer u dan werd gevraagd welk jaar het was dat uw grootvader is gestorven kon u hierop geen antwoord geven (CGVS, p. 10). Over het tijdstip wanneer u in de kelder werd geslagen verklaarde u dat dit zich twee en een half jaar geleden zou hebben voorgedaan (CGVS, p. 9). Dan zou u twee jaar geleden, oftewel 3 maanden voor uw vertrek uit Afghanistan, S.(...) zijn tegengekomen op de berg waarna u meteen bent weggelopen en diezelfde dag nog naar uw tante in

Kabul zou zijn gegaan. Daar zou u dan nog één à anderhalve maand hebben verbleven voor u uit Afghanistan vertrok (CGVS, p.9). Wanneer u echter werd gevraagd hoeveel tijd er tussen het incident in de kelder en het incident op de berg zat antwoordde u negen maanden (CGVS, p. 11). U had echter initieel zelf aangegeven dat het incident in de kelder zich twee en een half jaar geleden had voorgedaan en het incident op de berg twee jaar geleden. Dat komt neer op een half jaar en niet de negen maanden zoals u dan verder beweerde. Wanneer u werd gevraagd in welke maand en welk jaar u werd geslagen in de kelder antwoordde u dat het mizan 1385 was, net voor de schoolexamens. Mizan 1385 komt in de Westerse kalender overeen met september – oktober 2006 en dit kan dus onmogelijk twee en een half jaar geleden, zoals u eerder verklaarde, zijn gebeurd (CGVS, p. 10). Daarnaast verklaarde u dat het incident op de berg drie maanden voor uw vertrek zou zijn gebeurd. Toch bleek uit uw verklaringen dat u diezelfde dag nog naar Kabul bent gegaan en daar nog één à anderhalve maand zou zijn gebleven vooraleer het land te hebben verlaten (CGVS, p. 9, 11). Dan is het niet mogelijk dat het incident op de berg zich drie maanden voor uw vertrek uit Afghanistan zou hebben afgespeeld. Gezien het feit dat u tot de achtste klas naar school bent gegaan mag er toch worden verwacht dat u de gebeurtenissen die tot uw vertrek uit Afghanistan hebben geleid beter in de tijd kan situeren (CGVS, p. 5).

Eveneens bleek u zich niet te herinneren in welk jaar u Afghanistan zou hebben verlaten. U wist te zeggen dat u tijdens de maand hut (februari – maart) Afghanistan zou hebben verlaten maar u kon niet antwoorden op de vraag in welk jaar dat dan zou geweest zijn. Tevens bleek u verward wanneer u werd gevraagd wanneer u in België aankwam. U verklaarde dat het 17 maart was, het jaar 2009 of 2008 (CGVS, p. 7).

Tenslotte bleek uit uw verklaringen dat u of uw moeder geen enkele moeite hebben gedaan om de problemen die verband houden met deze grondtwist aan de politie te rapporteren. U hiernaar gepeild stelde dat het geen zin had naar de politie te gaan en dat de problemen alleen maar erger zouden worden (CGVS, p. 15). Uw verklaring biedt geen afdoende verschooning vermits dit enkel vermoedens zijn van uwentwege. Daarenboven had uw moeder de eigendomsdocumenten in haar bezit waarin staat dat zij en haar zus eigenaars zijn van de gronden en kon met deze documenten eventuele bescherming tegen S.(...) afdwingen, te meer u nergens in uw verklaringen melding maakt van het feit dat jullie ooit eerder problemen zouden hebben gehad met de autoriteiten (CGVS, p. 6, 10).

Gezien u geen concrete bewijzen voorlegt ter staving van uw vrees en gezien uw verklaringen weinig plausibel en weinig aannemelijk bevonden worden heeft u ten aanzien van het CGVS niet aangetoond een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw taskara voor. Dit document kan enkel dienen als indicatie voor uw identiteit, een gegeven dat hier niet wordt betwist. Verder voegt uw taskara niets toe aan uw asielrelaas.

Tot slot dient aangestipt dat u intussen meerderjarig bent geworden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Pansjir, meer bepaald in het district Gench, te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan-Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Parwan, Wardak, Pansjir, Logar, Kapisa, Bamyān, Daykundi en Kabul)" dd. 27 augustus 2010, updated 20 januari 2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen(AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de provincie Pansjir vaak niet voorkwam in de berichtgeving omdat er nagenoeg geen veiligheidsincidenten plaatsvonden. Ook betreffende het district Gench wordt geen melding gemaakt van noemenswaardige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats.

Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Pansjir een complementaire vorm van bescherming te bieden.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in uw regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Gench actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste onderdeel bespreekt verzoeker zijn uiteenzetting aangaande het statuut van vluchteling. In dit onderdeel voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Waar verzoeker verwijst naar artikel 62 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er op dat dit artikel geen betrekking heeft op de materiële motiveringsplicht maar op de formele motiveringsplicht. De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.1.1. Wat de hoedanigheid van vluchteling betreft stel de bestreden beslissing : "(...)De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Conventie van Genève is omdat uw problemen geen verband houden met één van de vervolgingsgronden van de Vluchtelingenconventie. (...) Uit uw verklaringen is gebleken dat S.(...), die overigens de neef van uw

moeder is, u niet vervolgt omwille van uw politieke overtuiging, uw etnische origine, uw religie, uw nationaliteit of uw behoren tot een sociale groep. S.(...) is enkel uit op de gronden van uw moeder omdat hij ervan overtuigd was hier recht op te hebben omdat uw grootvader geen zonen had.(...)"

Dit wordt door verzoeker niet weerlegd. Verzoeker duidt niet aan welke vervolgingsgronden van de Vluchtelingenconventie van toepassing zou zijn. De Raad schaaft zich achter dit motief.

2.1.2. Wat de aangehaalde feiten betreft stelt verzoeker dat zijn beperking van de kennis te verklaren is aan de hand van zijn uiterst jonge leeftijd en het evident is dat ouders hun minderjarige kinderen niet betrekken bij dergelijke onenigheden. Hij wijst er op dat de situatie en de verhoudingen van zijn ouders moeilijk in te schatten zijn voor een jongen van zijn leeftijd. Hij argumenteert dat het voor een "eenvoudige en jeugdige" asielzoeker allesbehalve makkelijk is om een duidelijk en gedetailleerde verklaring af te leggen.

De Raad wijst er op dat het relaas van betrokkene niet handelt over de verhouding tussen zijn ouders, maar over de verhouding tussen zijn moeder, waarmee verzoeker leefde, en een neef. Zijn moeder was sinds een aantal jaren gescheiden. Op het ogenblik van de feiten zou verzoeker ongeveer 16 jaar oud geweest zijn. Verzoeker toont niet aan dat hij in de Afghaanse context omwille van zijn leeftijd als jongen die bij zijn alleenstaande moeder verbleef en betrokken werd in een betwisting over het bezit van gronden hiervan niet door zijn moeder zou ingelicht worden. Het is een loutere bewering. Hij toont ook niet aan dat zijn leeftijd het hem niet mogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan zijn interview. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag.

2.1.3. De bestreden beslissing stelt dat de verklaringen van verzoeker onvoldoende overtuigend zijn.

Wat betreft het motief dat verzoeker er niet in geslaagd is om zijn problemen in tijd te situeren meent de Raad dat dit een overtollig motief is.

De bestreden beslissing stelt: *"(...)Zes maanden na uw vertrek uit Afghanistan is uw moeder opnieuw naar het dorp verhuisd. Uit het contact dat u met uw moeder heeft is gebleken dat S.(...) haar sindsdien niet meer heeft lastig gevallen en dat uw moeder de gronden nog altijd in bezit heeft (CGVS, p. 13 – 14). Eerder had u verklaard dat S.(...) éénmaal naar uw tante in Kabul is gegaan en daar uw oom zou hebben bedreigd. Maar van dit incident weet u het fijne niet en het zou enkel bij bedreigingen zijn gebleven. Overigens verklaarde u expliciet, en zoals reeds werd opgemerkt, dat het bij deze ene keer zou zijn gebleven (CGVS, p. 8, 14).(...) Zo heeft u vooreerst op geen enkel moment duidelijk gemaakt waarom S.(...) u zou lastig vallen terwijl uw moeder eigenaar is van de gronden in kwestie en ter staving hiervan over de nodige documenten beschikt (CGVS, p. 10).(..."*

Dit wordt door verzoeker niet weerlegd. De Raad schaaft zich achter dit motief. Verzoeker maakt niet aannemelijk waarom hij in het kader van de betwisting rond het bezit van gronden door zijn neef bedreigd zou worden.

Verzoeker licht verder toe dat hij geen bescherming heeft gezocht bij de nationale autoriteiten omdat de man die verzoeker vreesde een belangrijke militair was bij het leger en hij vroeger commandant was geweest en dus erg machtig is, wat betekent dat een klacht een averechts effect zou hebben.

Tijdens het gehoor stelde verzoeker dat zijn belager in het verleden een commandant van de mujahedin was maar nu geen job heeft (gehoorverslag, p.10). De verklaring dat zijn neef een belangrijk militair is, is derhalve strijdig met zijn vroegere verklaringen. Hieruit blijkt niet zoals verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat deze persoon erg machtig zou zijn en er dus geen beroep zou kunnen gedaan worden op de lokale overheden. Verzoeker maakt dit niet aannemelijk.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.2. In een tweede onderdeel betreffende het statuut van de subsidiaire bescherming voert hij aan dat zijn veiligheid niet gegarandeerd kan worden. Hij verwijst naar arresten van de Raad waarin beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) werden vernietigd en de subsidiaire bescherming werd toegekend. Verzoeker zet uiteen dat de Raad reeds oordeelde dat de gebruikte methode in deze beslissingen van de commissaris-generaal

om te kunnen concluderen dat een risico niet voldoende groot is om subsidiaire bescherming toe te kennen niet opgaat. De Raad zou de mening zijn toegedaan dat de lijst van onveilige gebieden is opgesteld aan de hand van specifieke criteria en zich niet beperkt tot een globale appreciatie. Verzoeker verwijst dan ook naar de zes criteria die de UNHCR opnoemt en hij voert aan dat indien één of meer criteria gedurende de laatste maanden in het betrokken gebied worden gerapporteerd er subsidiaire bescherming zou moeten worden verleend aan personen die van deze regio afkomstig zijn.

Verzoeker verwijst naar andere rapporten, met name van "Amnesty international" Report 2010 aangaande Afghanistan en "Vluchtelingenwerk Vlaanderen". Hij verwijst naar een webadres met een lijst van onveilige districten en naar de "Eligibility Guidelines" van het UNHCR aangaande het binnenlands vestigingsalternatief. Vervolgens verwijst hij naar de rechtspraak van de Raad van State waaruit zou blijken dat een algemene situatie aanleiding kan geven tot de toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut, aangezien er geen uitdrukkelijke persoonlijke vervolging wordt vereist. Hij verwijst naar de parlementaire voorbereidingen ter staving van zijn argumentatie en stelt dat door te eisen dat er een groot aantal burgerslachtoffers dienen te vallen vooraleer er subsidiaire bescherming kan worden toegekend de commissaris-generaal een voorwaarde toevoegt aan de wet, wat uiteraard niet kan. Bovendien zou de situatie in Kabul niet veilig zijn, zo blijkt uit recente rapporten. Verzoeker verwijst tot slot naar rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens aangaande het artikel 3 van het EVRM en dat het bestaan van een klein risico kan leiden tot een schending van het artikel 3 van het EVRM.

De bestreden beslissing stelt : "(...)Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Pansjir, meer bepaald in het district Gench, te worden beoordeeld.(...)"

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal) komt op basis van CEDOCA onderzoek opgenomen in het administratief dossier en de *het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010* tot de vaststelling dat er geen reden is om het status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet toe te kennen.

Verzoeker weerlegt dit niet *in concreto*, maar uit een aantal algemene kritieken op de aanpak van het Commissariaat-generaal. De geciteerde rechtspraak heeft geen precedentwerking en verzoeker maakt niet aannemelijk dat de situatie van de betrokkenen gelijkaardig was aan verzoeker. Het UNHCR document is reeds besproken in de bestreden beslissing en verzoeker maakt niet aannemelijk dat de beoordeling van het Commissariaat-generaal hiermee in strijd is. Verzoeker stelt dat aan minstens een van de door UNHCR gehanteerde criteria voldaan werd, maar bepaalt dit niet nader welk(e). Door een loutere verwijzing naar niet neergelegde internationale rapporten over de mensenrechtensituatie in zijn land van herkomst weerlegt verzoeker de motieven van de bestreden beslissing niet. Het is ook geen bewijs dat in zijne hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

De bestreden beslissing vermeldt geen binnenlands vestigingsalternatief. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het Commissariaat-generaal persoonlijke vervolging vereist voor subsidiaire beschermingsstatus. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat het Commissariaat-generaal een groot aantal burgerslachtoffers vereist om het subsidiaire beschermingsstatus te verlenen. De bestreden beslissing wijst er terecht op dat verzoeker zelf geen elementen aanbrengt die een ander licht zouden werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in zijn regio.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS